

Govern, van portar a l'anunci que calia un nou partit de comunistes italians que fos capaç de ser fidel als treballadors i a la lluita contra la dreta sense trencar amb l'esquerra. Aquest no era el camí radical de Rifondazione Comunista. Va sorgir així el nou partit, Partit dels Comunistes Italians, una formació "que fes política i no propaganda", segons es llegia en els eslògans de l'època. Així s'originava el Partit dels Comunistes Italians (PcDI). Va néixer a Roma l'11 d'octubre del 1998. Té com a timó el marxisme, la lluita antifeixista, la superació del capitalisme i la transformació de la societat. És una escissió del Partit de Refundació Comunista i és liderat per Oliviero Diliberto i presidit per Armando Cossuta.

Un futur amb incertesa. Itàlia és "l'únic país del món amb tantes banderes amb la falç i el martell: en tenim més nosaltres que l'eximperi soviètic", va afirmar Gianfranco Fini, fins fa poc vicepresident del consell de ministres. A més de la probable dosi d'exageració italiana, és cert que la bandera amb la falç i el martell és un símbol habitual. Però Fini no es referia a una dada concreta —hi ha moltes banderes comunistes— sinó que hi afegia una càrrega de contingut: "A l'escenari polític encara campen partits que s'adhereixen a la ideologia més sangonosa del segle passat". Segons Fini, el centre esquerra té "tendència" a "recollir-se en el passat" i això no es veu només en la "fidelitat a símbols antics" sinó també en l'elecció del candidat Prodi.

Per la seva banda, els partits comunistes italians, ara enfortits, busquen la solució a una "societat en decadència" impulsada per "una burgesia inspiradora del lliure mercat" que ha conduït a la "barbàrie capitalista". Ara és el moment de veure si aquesta lluita és compatible amb el delicat joc d'interessos que hauran de jugar dins una coalició, l'Ulivo, en què caben moltes sensibilitats. La història recent no ajuda a pensar en estabilitats i victòries. Potser el gust de la victòria contribuirà a endolcir els lligams dins de centreesquerra, necessaris per garantir que el nou govern tingui vida a llarg termini.

Miriam Díez Bosch
Roma

"M'agradarà parlar de les arrels culturals catalanes de l'Alguer al Parlament italià"

Elias Vacca (l'Alguer, 1964) va obtenir un escó de diputat a la cambra italiana en les darreres eleccions legislatives en representació del Partit dels Comunistes Italians. Vacca dóna el seu punt de vista sobre el futur d'Itàlia amb Prodi i del paper dels comunistes en la governabilitat del país. A més, Vacca explica també què significarà per a l'Alguer la seva presència al Parlament italià.

Quines perspectives s'obren a Itàlia després de la victòria de Prodi sobre Berlusconi en les darreres eleccions?

—En primer lloc, cal dir que Berlusconi, després de les eleccions generals, ha adoptat una actitud que no té res a veure amb una democràcia evolucionada. Mentre que nombrosos caps d'estat i de govern estrangers, començant per Bush i Putin, telefonaven Prodi per felicitar-lo, el que hauria de ser el cap de l'oposició es va negar a reconèixer el resultat de les eleccions. Fins i tot, la UDC (Unione Democratica di Centro) i l'AN (Alleanza Nazionale), partits de coalició de Forza Italia, es van allunyar d'aquesta posició. En aquest sentit Berlusconi es va contradir amb l'exministre Pisanu, col·laborador polític seu, que, de fet, havia programat, dirigit i verificat el procés electoral. És evident que Berlusconi es troba en gran conflicte amb els seus col·laboradors més propers. Per tant, el primer pas de la nova majoria ha de ser normalitzar el país i restablir el debat parlamentari que es va perdre en l'anterior legislatura. Cal de-

mostrar que el debat no és inútil i que les batalles parlamentàries es poden guanyar o perdre sense dramatitzar. Tot això fa part de la vida d'un país democràtic.

—La majoria obtinguda per Prodi és bastant reduïda, sobretot al Senat. Això comportarà una disciplina particular de coalició?

—Sí, i això no em desplaça. De tota manera no perdo les esperances; penso que sobre determinades qüestions la majoria al Senat pot ser més àmplia. Per això no em preocupen excessivament els números d'aquesta majoria. Estic més preocupat per la posició preconcebuda que una part de l'oposició podria tenir.

—Un dels problemes més marcats de l'esquerra a Itàlia sempre ha estat l'excés de discussió interna; un excés de democràcia que sovint ha provocat la pèrdua del suport necessari per aconseguir i mantenir una majoria.

—L'esquerra italiana té tendència a partir un cabell en quatre. En canvi, els Comunistes Italians tenen propensió a constituir una única esquerra. Per això

el primer pas haurà de ser constituir una federació de partits. En aquest sentit, no veig gaire positiva la iniciativa de la DS (Democratici di Sinistra) i de la Margarida per la formació del Partit Democràtic. Aquesta solució, de tota manera, deixaria espai a la possibilitat de constituir una esquerra més radical a la qual es podrien adherir fins i tot representants dels DS. Per a les darreres eleccions, els Comunistes Italians ja van constituir una aliança al Senat amb els Verds, així com van fer a la Cambra dels Diputats la DS i la Margarita sota el símbol de l'Olivera. És també veritat que això han estat tàctiques electorals, però és també l'ocasió per mirar més enllà. S'ha de dir també que a Sardenya, on la coalició Partit Comunista i Verds ha elegit el senador Mauro Bulgarelli, s'han obtingut resultats positius. Bulgarelli, fins i tot, ha decidit, entre altres coses, abandonar la península i venir a viure a l'Alguer. Això és una gran conquesta per a la nostra ciutat, que del risc inicial de no veure elegit un representant propi, avui té un diputat i un senador dins la mateixa representació política.

—Quin serà el paper dels Comunistes Italians dins el Govern de Prodi?

—En les primeres trobades amb Romano Prodi, el secretari general del partit, Oliviero Diliberto, no ha tingut cap pretensió de càrrecs de govern. Si Prodi no considera necessària una aportació directa del PdCI dins del Govern, no serà un drama. Això no condicionarà el nostre suport al Govern de Prodi. En aquest sentit cal remarcar que el 1998, quan es va produir l'escissió de Rifondazione Comunista que va motivar el naixement del Partit dels Comunistes Italians, el motiu va ser retirar o confirmar el suport al Govern de Prodi de l'època. No hi havia altres motius. En aquell moment, l'actual Partit dels Comunistes Italians hauria volgut continuar garantint la confiança a Prodi. Avui, a més, el programa coincideix en tots els punts. Els Comunistes Italians i Rifondazione Comunista han contribuït en manera determinant i unívoca a la redacció del programa de Govern de Prodi, per tant, no hi ha motius de divisió de dues formacions polítiques que tenen la mateixa arrel.

—Que vostè hagi estat elegit es pot considerar una victòria de tot Sardenya?

—Certament a l'Alguer el Partit dels Comunistes Italians ha tingut un èxit electoral notable amb un resultat percentual que és gairebé quatre vegades l'italià i el doble de l'aconseguit en tot Sardenya. Això demostra la influència dels candidats locals. La solidaritat política dels Comunistes Italians a l'Alguer ha estat notable. El candidat de l'Alguer ha obtingut a la ciutat més de 2.000 vots i 33.000 a tot Sardenya. Pel que fa a la feina en favor de l'Alguer, treballaré perquè també el senador Bul-

garelli pugui portar endavant els interessos peculiars de l'Alguer al Parlament.

—El seu partit, concretament, no té fama de defensar interessos personals i particulars...

—Insisteixo de manera ferma i decidida que no m'ocuparé de qüestions privades o personals. Els meus electors coneixen perfectament la meua posició. Això segurament m'ha fet perdre vots. Sé del cert que moltes persones no m'han votat perquè saben que no faig favors polítics, encara que m'hi obliuin.

—Vostè al Parlament representarà una zona geogràfica concreta, o sigui Sardenya i l'Alguer en particular. Val a dir que serà el representant d'una terra que a tots els efectes es pot definir una nació dins l'estat italià. Quins són i, sobretot, quines seran les seves relacions amb els partits i els moviments declaradament sardistes?

—Després de les eleccions l'única persona amb la qual he parlat ha estat Gavino Sale, representant de l'IRS (Indipendènzia Repùbrica de Sardigna). Ens vam trobar en una transmissió tele-

visiva i jo vaig fer afirmacions que ell va apreciar, perquè anaven més enllà dels ideals internacionals del comunisme i em vaig referir al que hauria d'ésser el comunisme sard. Gavino Sale i el seu moviment, tot i que no té representació parlamentària, té coses molt importants a dir. Pel que a mi es refereix, és evident que com a representant d'un territori tinc importants batalles per endavant, com la continuïtat territorial de les persones i mercaderies, les servituds militars i penitenciàries. Lluitaré perquè els sards puguin recuperar les 35.000 hectàrees destinades a les servituds militars i les altres destinades a la construcció de presons i superpresons. Treballaré també en el camp de l'educació, ja que a Sardenya hi ha un nivell molt alt de dispersió escolar i ningú no se'n preocupa. El meu partit lluitarà per elevar l'edat de l'escolarització obligatòria per a tothom. Es veritat que en molts partits trobem un renovat interès per les batalles a favor de Sardenya i sobre això cal recordar el compromís de l'actual president de la Regió Sardenya, Renato Soru, representant del moviment Progetto Sardegna. Avui ja no cal posar-se una samarreta amb *i quattro mori* (en la bandera sarda són representats quatre caps de moro) per dir que es lluita per Sardenya. El meu partit és un exemple d'aquest interès, ja que han estat els caps del partit els que han volgut un diputat sard perquè els interessos de l'illa puguin ser defensats per un o més representants del territori.

—Com veu el paper de l'Alguer, ciutat que conserva la llengua catalana, dins un context italià i europeu?

—Si Sardenya és per si mateixa una nació que es col·loca en el context europeu, prescindint de la seva pertinença a l'estat italià, l'Alguer és el seu millor passaport. Aquesta ciutat és per vocació cosmopolita, és suficient llegir una guia de telèfons per adonar-se que hi ha un teixit social molt variat. La meua mare és francesa i viu aquí de fa quaranta anys. Aquest teixit social és compost per sards, italians i europeus. M'agradaria parlar d'aquestes peculiaritats alguereses, juntament amb les seves arrels lingüístiques i culturals de clara derivació catalana, al Parlament italià.

*Pere Alva
Alguer*